

Поводом збрзане пашквиле:

Владика Атанасије (Јевтић):
„У цркви нема власти, него Сабора“

Зашто занемаривати,
па и негирати толики облак
светописамских сведочанстава
о двојединству и складу тема
власти и Сабора у Цркви?

„Као чеда послушности
не поводите се за пређашњим жељама
из времена вашег незнања“ (1 Птр. 1, 14),
и томе слично:“ И не саображавајте се овоме веку,
него се преображавајте обновљењем ума свога
да искуством познате шта је добра и угодна
и савршена воља Божја“ (Рим. 12, 2; Еф. 4, 23).
И опет: „Нико да вас не заварава празним речима;
јер због тога долази гњев на синове противљења“. (Еф. 5, 6).

Или: „немојте узимати учешћа у бесплодним делима таме,
него их још разоткривајте.“ (Еф. 5, 11).

Или: „онај који држи заповести његове
у њему пребива и Он у њему.

И по томе знамо да Он пребива у нама,
по Духу којег нам је дао.“ (1 Јн. 3, 24).

Или: „Јер је телесно мудровање непријатељство Богу,
пошто се не покоравало закону Божјем,
нити пак може“ (Рим. 8, 7. Јак. 4, 4. 1 Јн. 2, 5).

Или:“ А ово је љубав: да ходимо по заповестима његовим.
Ово је заповест, како чусте од почетка,
да по њој ходите.“ (2 Јн. 6).

Или: „Јер оружје нашега војевања није телесно
него силно Богом за рушење утврђења,
обарајући помисли. И сваку охолост,
која устаје против познања Божјега,
и покоравалујући сваку помисао
на послушност Христу.

И спремни смо казнити сваку непокорност
чим се испуни ваша покорност.“ (2 Кор. 10, 4-6).

Или: „И постави Дванаесторицу, да буду с њим,
и да их шаље да проповедају,
и да имају власт исцељивати болести и изгонити демоне;“
(Мк. 3, 14-15).

Или: „одговарајући Исус рече им:
Подајте ћесарево ћесару, а Божје Богу.“ (Мк. 12, 17. Лк. 20, 25).

Или: „ Ако ме љубите, заповести моје држите.“
(Јн. 14, 15. 10; 1 Јн. 5, 3).

Коначно: „ Ко има заповести моје и држи их,
то је онај који ме љуби; а који мене љуби,
тога ће љубити Отац мој;
и ја ћу га љубити и јавићу му се сам.“ (Јн. 14, 21).

.....

*

А на апостолској страни
ап. Павле саветује ап. Тита речима:
„Напомињи им да буду покорни
и послушни поглаварствима и властима,
готови за свако добро дело,
никога да не руже, да се не свађају,
да буду благи,
да показују сваку кротост према свима људима“?
(3, 1-3. Сравни Пс. 50, 12: духом владалачким да су учвршћени).
Зар исти (ап. Павле) не говори истоме (ап. Титу):
„ Зато те оставих на Криту ...
да поставиш по свима градовима старешине,
као што ти ја заповедих ...“ (1, 5);
или: „ А ти говори што приличи здравом учењу.
Старци да буду трезвени, скромни мудри,
Здрави у вери, у љубави у трпљењу.“
„Старице такође да се држе како доликује светима,
да не клеветају, да много не робују вину,
да уче добру, да уразумљују младе жене: ...“ (2, 1-4).
„Тако и младиће саветуј да буду честити.
У свему покажи себе за углед у добрим делима:
у учењу исправност, честитост, чистоту,
реч здраву, беспрекорну, да се посрами противник
немајући ништа лоше рећи за нас.“ (6-8).
„ А лудих запиткивања и родослова и спорова
и препирања о закону клони се,
јер је то некорисно и сујетно“ (3, 9).

*

Према томе, некорисно је и сујетно понављати
да „овај Патријарх није мој Патријарх“,

(а добро знамо да ни претходни Патријарх,
звани „Стари краљ“, није био по вољи
ваздугидан невољнима и незадовољнима)!
И опет, да „овај Синод није мој Синод“,
односно да овај Синод
„не одражава праве епископе
у Сабору“ и у Цркви.

*

Патријарх Павле је некад поставио питање:
„Брате Атанасије, да си на другој страни,
замислимо шта би се дешавало Цркви?“
Сада, када се чини да је брат Атанасије
прешао на другу страну,
ми безбели видимо шта јој се дешава!
Такође се потврђује друга реч Патријарха Павла:
да је еп. Атанасије „најнепослушнији монах
У Српској Цркви“!
Чињенице се не дају ућуткати!

*

Не прекину ли се зборашења и митинговања
у инат освештаном црквеном реду и поретку,
они који стално извољевају, и сувисло запиткују,
као да им ништа није јасно,
и као да су тек јуче ступили у Цркву,
врло скорог дана ће са свим својим питањима,
па и са оним о пореклу „мржње међу епископима“,
стићи до руба!
Тада ће сами морати и да одлуче:
Шта им ваља даље говорити, и чинити,
а да би било на сушту корист Цркви?!

*

Две нове ствари су као упаљени аларми.
Прва ствар производи питање:
да ли себе и друге опет довести до црте,
па се бацити преко ње,
а себе, као толико пута досад,
ипак повући у заветрину?
Затим се алкаво правдати

како се ништа лоше није догодило (!?)
Јер, све је учињено ради Цркве!
А истина се неће дати, него ће се огласити:
да су се неки послужили Црквом,
не питајући за цену коштања,
нити марећи за учеснике
овог удруженог подухвата.
А подухват је у тој мери одскочио
да су његови протагонисти забраздили
све до високих барела нафте,
односно до приватних нафтних бушотина!

*

Тек је друга ствар сушти ужас:
Захтев за хитним „припитомљавањем“ и измештањем
Северно-америчких епархија из Српске Православне Цркве,
асистенцијом и посредништвом оних којима је највише дато,
и који су по природи ствари, најодговорнији!
Треба ли дозволити то, као и подизање што веће димне завесе
да се Власи не би сетили шта их сналази? – и шта ће их снаћи?
Ни једно, ни друго не треба нипошто дозволити!!!
Него је најбоље остати свој на своме!
Међе наших отаца не померати,
међе Српске Православне Цркве и њене Дијаспоре:
не сужавати, нити поништавати!!!

Еп. крушевачки Давид